

Posudek bakalářské práce

Michaela |Ramešová

Jednopodporový kostel sv. Vavřince ve Vsi v širším uměleckohistorickém kontextu.

Praha 2010

Práce je věnována významné, doposud však jen minimálně reflektované sakrální stavbě. V úvodu je pojednáno o historii místa., kde jsou shromážděny informace o skutečnostech, jež měly, či mohly mít vliv na sledovaný objekt.

Následuje podrobný popis kostela, který si (metodicky velice správně) nevšímá pouze určující gotické etapy, ale stavby jako takové; se všemi mladšími doplňky a úpravami. Při interpretaci je nejdříve sledován jako jeden z nejstarších tvarově vyhraněnějších prvků vstupní portál. Jeho datace je v zásadě správná. U tak odlehle stavby je však nutno počítat i s podstatnějším časovým zpožděním. Striktně dané a poměrně velice úzce vymezené hranice je proto nutno brát pouze jako orientační.

Správným směrem vedou úvahy o proměnné profilaci žeber v presbytáři. Rovněž spekulace o stáří klenby v lodi je adekvátně vedená. Osobně souhlasím s pozdější datací, ke které se ostatně přiklání i autorka práce.

Takto „rozehraná“ studie nás následně nečekaně navrací ke starší literatuře. Zajímavé je připomenutí zásadní práce J. V . Šimáka, dále poznámek D. Líbala a doposud jediné detailnější práce z pera L. Kracíkové.

Následná část se velice detailně zabývá regionem. Po obecnějších historických souvislostech je věnována sakrální architektuře. Další oddíl se zajímá o stavby blízké typově, přesněji dispozičně. Zřejmě nepodstatnější vazbu lze sledovat u středověkého kostela v Hejnicích, která se však v rozhodujícím úseku lodi dochovala jen díky schématickému zákresu na barokním plánu.

Následně se autorka pouští na velice problematickou, ale o to snad lákavější půdu uměleckohistorického kontextu. Zmíněna je nelépe zpracovaná jihočeská skupina, následně je otevřena otázka možných vztahů této vyhraněné architektury ke spíše osamoceně stojícím stavbám severně Prahy.

Otázek je řada, teorií ještě více. Autorka je objektivně sleduje i když jejich třídění pochopitelně odráží osobní názor. Zde bych byl opatrnější. Například na s. 53 uvedená věta „...vyhledání těchto aspektů, jež se pravděpodobně objevily i v dobové filozofii, literatuře ... s nimiž by bylo nutno architekturu komparovat, přesahují možnosti této práce.“ je dle mého soudu až zavádějící, protože již počítá s existencí těchto principů. To však lze tvrdit až po jejich jednoznačném doložení, což se doposud, alespoň dle mého soudu, nestalo.

V závěru jsou shrnuty dosavadní poznatky a v rámci předběžně formulovaných závěrů jsou současně naznačeny další směry, kterými bude nutno bádání tohoto typu nezbytně vést.

Ocenit je nutno v podstatě úplná přehled relevantní literatury.

Následující obrazová příloha velice dobře plní svoji roli, umožňuje chápat stavbu v rámci regionu; dobře dokumentuje i její nejvýznamnější prvky

Závěr:

Práci považuji za velice kvalitní. Vzorová je příprava s ohledem na využití široké palety existujících názorů i teorií. Ocenit je třeba sledování historického kontextu.

Rovněž popis a krátký rozbor stavby je zpracován přehledně a kvalitně.

Nejproblematictější je, pochopitelně, část, věnované obecnějším stylovým, či v tomto případě spíše stylotvorným otázkám. Zde z charakteru práce i zaměření autorky vyplývá celkem pochopitelně vztah k pracím V. Mencla, které jsou však správně konfrontovány s řadou prací odlišného názoru, či metody práce (např. V. Muk a další).

Zde vidím ještě mnoho otevřených možností, problémů, otázek i případných velice citlivých až kontroverzních bodů. Téměř je tak vynucován požadavek v tomto tématu dále pokračovat a veškeré, zde mnohdy spíše jen hrubě nahozené výklady zcela exaktně odborně podložit. To je ale již práce, která zcela překračuje charakter bakalářského studia.

Inspirativní práci velice rád doporučuji k obhajobě

V Praze 15.6.2010

PhDr. Petr Macek, PhD.

